

„Wat ben je stil, Jo!”

De schemering zeurde uit. Jo lag meer dan ze zat op de oude canapé, starend, zonder ze te zien, op de figuren van 't theelichtschermpje.

„Zal ik licht maken?” hield 't oudje aan; „dan lees je me 't briefje voor, slaapster!”

God, dacht Jo. 't Briefje, 't welk Henk aan zijn moeder iedere week in haar enveloppe sloot. En die lag nog ongeopend in haar bureautje. Was 't dan ginds al zoo ver met haar.

Over 't tafelkleed tastten vingers. Jo hoorde 't gerammel van lucifers in 't doosje.

„Hè, laat u nog even uit!”

„Dat ik niet zien zal, hoe je ligt te slapen, hè!” plaagde mevrouw.

„Ik vind 't gezellig, in de schemering te babbelen!”

„Dat merk ik! Daarom moest ik daar net zeker tweemaal op antwoord wachten,” zei ze goedig.

„Och, u bent de stiltewend, stilte is dorpsch!”

„Beweer dat maar niet al te hard, 't kan hier druk genoeg zijn!”

„Hoe is 't op kantoor!”

„Als altijd 's zomers, met dien grooten aanvoer, handen te kort, hoofden te weinig!”

„Zouden mijn twee handen en mijn hoofd dienst kunnen doen!”

„Jo, je slaapt nog, geloof ik. Weet je wel eens, wat je zegt!”

„Als ik straks naar Van Beveren toeging, zou ik aangenomen worden? Ik voel me den laatsten tijd niet goed, moeder, gedrukt zenuwachtig, wat overspannen denk ik. Die ouwe medicijnman van hier zal me best een attest geven!”

„Eh. Wat is dat nu? Wil jij? En is je patroon...? Kun jij dien zoo maar in de steek laten? Je begrijpt, hoe prettig ik 't vind, ik heb 't je al zoo dikwijls aangeboden, hier te komen en dan wou je niet, maar nu... zoo plotseling!”

„Luistert u's. 't Kan allemaal heel goed.”

Toen lei ze 't oudje den weg voor, welken de eenzaamheid haar gewezen had, de eenzaamheid en de sereene heilige avond.

„Met 't attest ga ik Maandagmorgen, naar mijnheers woonhuis, hij is nooit voor 10 uur op kantoor en mijn boeltje op mijn kamer is gauw genoeg gepakt, om verzonden te worden. Ik blijf eerst een poosje uitrusten bij u en dan zal van Beveren me wel willen hebben!”

„Ik geloof wel, dat 't zoo in orde komt. Maar... zoo op stel en sprong. Je bent zoo gejaagd!” aarzelde mevrouw.

„Dat komt van de stadslucht!” lachte Jo, maar ze had 't oude, kroppende gevoel in haar keel.

